

EL LLOP FEROTGE

El bosc era casa meva. Jo hi vivia feliç i el mantenia net i tranquil; tenia molts amics i m'agradava conversar i parlar amb ells.

Un dia amb molt de sol, quan estava recollint unes deixalles deixades per uns excursionistes, vaig sentir passos. Em vaig amagar darrera d'un arbre i vaig veure venir una nena vestida d'una manera molt divertida, tota de vermell i amb una caputxa al cap, com si es volgués amagar d'alguna cosa i que, d'una manera alegre i despreocupada anava destrossant flors, xafant l'herba i fins i tot llançant a terra els papers dels caramels que s'anava menjant. Naturalment li vaig preguntar qui era, d'on venia, on anava, etc. Ella em va dir cantant i ballant que anava a veure la seva àvia, que li portava una cistella amb una gerra de mel. Em va semblar una nena maca però era al meu bosc, molt cridanera i poc respectuosa amb l'entorn. Vaig decidir donar-li una lliçó perquè entengués que no es pot anar per casa dels altres cridant i

xafant-ho tot. Vaig deixar que seguís el seu camí però vaig córrer cap a casa de la seva àvia per ser el primer d'arribar.

Quan hi vaig ser, em vaig trobar amb una iaia molt simpàtica i li vaig explicar l'actitud de la seva néta. Ens vam posar d'acord que es mereixia una lliçó i mentre ella s'amagava sota el llit jo em posava roba seva.

Quan va arribar la nena i va entrar a casa jo ja m'havia vestit amb la roba de la seva àvia. La nena només veure'm em va dir no sé què força desagradable en relació a les meves orelles. Com que ja he estat insultat en altres ocasions li vaig contestar que eren d'aquella manera perquè pogués escoltar millor. La nena m'agradava, però va tornar a fer una altra observació desagradable i insultant en relació als meus ulls tan sortits. Comprendreu que ja em comencés a sentir malament; aquella nena era una mica antipàtica. No em volia enfadar i li vaig dir que eren d'aquella manera per poder veure-hi millor. Però a la nena li agradava ficar-se amb els altres i va tocar precisament el meu punt feble, les dents. Sempre he tingut problemes amb les meves dents tan grans i sortides. He estat sempre acomplexat per aquest motiu i el seu comentari em va semblar molt i molt desagradable. Sé que m'hauria d'haver controlat, però vaig saltar damunt seu i li vaig dir que eren per menjar-me-la millor.

Siguem seriosos. Cap llop pot menjar-se una nena. Tothom ho sap, però aquella nena estrofolària i mal educada va començar a córrer cridant i jo corria darrera seu per calmar-la.

Com que la roba de l'àvia em molestava, me la vaig treure; això encara va ser pitjor. Sobtadament, la porta es va obrir i va aparèixer un caçador amb una escopeta i va començar a disparar. Sort que tenia poca punteria i vaig poder escapar per la finestra.

M'agradaria dir que aquest va ser el final de la història, però no és així. L'àvia no va voler explicar mai la veritat del que havia passat i ràpidament es va estendre el rumor que jo era un animal ferotge, devorador de nenes, dolent de mena i tothom va començar a evitar-me. No sé què li devia passar a la nena estrofolària i antipàtica, però jo ara estic sempre sol, amb mala fama i no sóc gens feliç.